

Arrest

nr. 334 324 van 15 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 bus 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine en Russische nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in de Gaza strook en van Arabische etnie. In 1991 ging u geneeskunde studeren in Rusland. U woonde in Tver en huwde er met een Russische vrouw waardoor u de Russische nationaliteit verkreeg. U heeft twee kinderen met haar. Toen uw relatie met haar ten einde liep hertrouwde u in 2016 met M.A. (...) (O.V. (...)) die eveneens afkomstig is uit Palestina. Zij verwierf in maart 2021 de vluchtelingenstatus in België. In april 2022 kwam u op basis van een gezinshereniging vanuit Rusland naar België. Omdat uw tweede vrouw geen kinderen kon krijgen ging u een relatie aan met R.A. (...) (O.V. (...)) die eveneens de vluchtelingenstatus heeft in België. U heeft met haar een zoon.

Op 29/11/2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van uw studies heeft u geen legerdienst gedaan maar u bent wel opgenomen als onderofficier in de reserve. In 2022 was er in Rusland een gedeeltelijke mobilisatie van de reserve ten gevolge van het conflict in Oekraïne. U legt informatie van het internet voor waaruit blijkt dat medisch personeel dat is opgenomen in de reserve anno 2024-2025 nog

steeds kan worden opgeroepen in het kader van een mobilisatie. U bent tegen eender welke oorlog, u bent vreedzaam en wil niet vechten, en de redenen van de oorlog met Oekraïne vindt u niet rechtvaardig. U bent verder nog in het bezit van de volgende overtuigingsstukken: uw Palestijnse identiteitskaart, UNWRA kaart en geboorteakte, een tijdelijk paspoort van Jordanië en een attest van de Jordaanse ambassade dat u niet de Jordaanse nationaliteit heeft, uw Russisch paspoort en militair boekje, uw echtscheidingsakte, het decreet van de Russische president over de mobilisatie van 21/09/2022, en foto's van uw vernielde huis in de Gaza strook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militair boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek

echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger. Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U levert immers geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat u persoonlijk zou zijn opgeroepen als reservist in het Russische leger. U verklaart (CGVS p. 6-7) niet te weten of u bent opgeroepen als reservist. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat het niet de taak is van de asielinstanties om in abstracto, op een louter hypothetische basis te beslissen: het is aan de verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, of dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade in het licht van de beschikbare informatie over zijn land.

Aan de internetinformatie die u voorlegt (<https://els24.com/article/922-mobilizatsiya-medikov/>) waaruit zou blijken dat medisch personeel dat is opgenomen in de reserve anno 2024-2025 nog steeds kan worden opgeroepen in het kader van een mobilisatie, kan omwille van de volgende vaststellingen geen bewijswaarde worden gehecht.

Vooreerst blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie van het CGVS dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Aangezien u uitdrukkelijk verklaart (CGVS p.5-6) dat u toen het mobilisatieverordening van 20 september 2022 in werking trad niet bent opgeroepen, is het aldus onmogelijk dat u anno 2024-2025 zou zijn opgeroepen als reservist. In uw latere verklaringen nuanceert u ook uw beweringen en stelt u (CGVS p. 6 & 8) dat deze internetinformatie eerder een wens is van de president om meer medisch personeel te mobiliseren maar dit geen verordening betreft om daadwerkelijk medisch personeel te mobiliseren. Uit de door u voorgelegde internetinformatie blijkt nochtans dat er sprake is van een effectieve mobilisatie van dokters, quod certe non in casu.

Voorts wordt er verwezen naar artikel 328 en 337 van het Strafwetboek van de Russische Federatie om te stellen dat een reservist die niet ingaat op zijn mobilisatie oproep o.a. een gevangenisstraf riskeert van 5 tot 10 jaar (zie ook uw verklaringen CGVS p. 7), hetgeen echter niet te rijmen valt met de hierboven aangehaalde informatie waaruit blijkt dat er helemaal geen sprake is van een strafrechtelijk vervolging maar dat er enkel administratieve boetes en bijkomende beperkende maatregelen kunnen worden opgelegd. Bovenvermeld artikel 328 verwijst immers naar een dienstplichtige die diens militaire dienst of vervangende burgerdienst ontduikt, en houdt dus geen verband met een reservist die niet ingaat op een oproep tot mobilisatie. En artikel 337 betreft o.a. het ongeoorloofd achterlaten van een eenheid of plaats van dienst door een militair die als reservist werd gemobiliseerd en handelt aldus evenmin over reservisten die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep.

Er kan ook niet aan voorbijgegaan worden dat u in april 2022 op basis van een gezinshereniging naar België kwam en pas op 29/11/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. U stelt (CGVS p. 9) dat uw verblijfstitel om het jaar moet hernieuwd worden en vreest dat als uw vrouw zou sterven u uw verblijfsrecht zou verliezen, dat een verzoek om internationale bescherming meer garantie biedt. Deze vaststelling versterkt de veronderstelling dat u een regularisatie en verblijf op het oog had en geen bescherming. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig ernstig de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg bij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade de plicht veronderstelt van de verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan een verzoeker de nationaliteit draagt, in casu Rusland. Een onderzoek naar de voorgehouden problemen in Palestina is derhalve niet noodzakelijk.

De overige door u voorgelegde overtuigingsstukken (uw Palestijnse identiteitskaart, UNWRA kaart en geboorteakte, een tijdelijk paspoort van Jordanië en een attest van de Jordaanse ambassade dat u niet de Jordaanse nationaliteit heeft, diverse documenten m.b.t. uw studies in Rusland, uw Russisch paspoort en militair boekje, uw echtscheidingsakte, het decreet van de Russische president over de mobilisatie van 21/09/2022, en foto's van uw vernielde huis in de Gaza strook) bevatten informatie die niet wordt betwist maar die bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel op de:

"SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker benadrukt vooreerst dat de door verweerder gehanteerde informatie dateert van eind 2023. Hij betoogt:

"Uiteraard is er sindsdien veel gebeurd, en is deze informatie niet meer actueel. Er is dan wel geen mobilisatie meer gebeurd sinds september 2022, de mogelijkheid blijft bestaan en wordt ook door vele partijen gevreesd. Regelmatic wordt hiermee gedreigd, en diverse experts stellen dat de kans reëel is dat Poetin opnieuw een mobilisatie zal moeten doen. (stuk 5, stuk 6)

Ook is het duidelijk dat er in Rusland te weinig medisch personeel is, algemeen, en ook in het leger. Dit blijkt onder andere uit de bron die verzoeker zelf heeft aangebracht bij het persoonlijk onderhoud bij CGVS. (stuk 7)

In die zin zou een terugkeer wel degelijk een schending inhouden van het vluchtelingenverdrag, aangezien de Russische overheid met zekerheid een focus heeft op medische personeel. Dit is wel degelijk een geïndividualiseerde vrees. Verzoeker vreest terecht dat bij terugkeer in Rusland, hij zal worden gevisieerd omwille van zijn medisch beroep en het tekort daarvoor.

De hele context maakt dit duidelijk, doch mijnheer kan inderdaad geen bewijs voorleggen van enige oproeping aangezien hij hiervan enkel bewijs kan bekomen in Rusland, wat hem verdacht zou maken als hij dit zou navragen."

Verzoeker geeft voorts aan dat hij expliciet verklaarde *"geen enkele functie binnen het Russische leger te willen vervullen, aangezien hij tegen oorlog is en omdat eender welke daad voor het Russisch leger ook bijdraagt aan de door de internationale gemeenschap veroordeelde oorlog in Oekraïne."* Hij wijst op enkele artikelen uit de Kwalificatierichtlijn en stelt dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende is *"ingegaan op eisers verklaring dat hij dat hij niet alleen de actieve deelname aan militaire operaties, maar ook iedere andere vorm van indirecte ondersteuning van het Russische leger afwijst"*.

Verzoeker vervolgt:

"Poetin is een dictator, en kan op eender welk moment terug een mobilisatie doorvoeren

Verwerende partij stelt dat verzoeker niets te vrezen heeft omdat (in oktober 2023 – datum van de bron) er weinig kans was op een nieuwe mobilisatie. Als hij terug zou moeten naar Rusland, en hij verblijft in dit land, zal hij alleszins worden gemobiliseerd als er een nieuwe mobilisatieronde volgt. Hij zal worden gestraft als hij hier niet op ingaat.

Als hij hier wel op ingaat, en om één of andere reden, het leger terug verlaat, kan hij 5 tot 10 jaar gevangenisstraf krijgen, zoals verwerende partij zelf bevestigt in haar beslissing. Dingen kunnen snel evolueren, en verzoeker is bang voor wat hem te wachten staat. Dat dit puur hypothetisch zou zijn is niet correct, de kans is wel degelijk groot dat hij zal gemobiliseerd worden, als dokter."

Met betrekking tot het verwijt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker is hier inderdaad met gezinshereniging, maar maakt zich zorgen over de voorwaardelijkheid van deze status, en wat als hij niet meer aan de voorwaarden voldoet? Als men hem dan een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, zou men hem kunnen verplichten terug te keren naar Rusland, een land waar hij in gevaar is. Daarom heeft verzoeker besloten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit doet niets af aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 33 VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE MET BETREKKING TOT DE STATUS VAN VLUCHTELING VAN 8 JULI 1951 en van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie".

Hij stelt in dit kader dat verweerder hem *de facto* verplicht terug te keren naar Rusland, dat zijn verklaringen op basis van onvoldoende gefundeerde argumenten ongeloofwaardig werden bevonden en dat verweerder niet tot de bestreden beslissing gekomen was mocht er een onderzoek ten gronde zijn gevoerd.

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de:

“SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.)”.

Hij herhaalt in deze dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht terug te keren naar Rusland, wijst op zijn hoger gedane uiteenzetting en voert aan dat hij bij een terugkeer naar Rusland zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met de voormelde artikelen.

2.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat *“de bestreden beslissing zomaar, zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek naar het lot dat verzoeker wacht wanneer hij terug gestuurd wordt naar zijn land, besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling aan verzoekende partij enkel en alleen gesteund op redenen van onbewezen geloofwaardigheid.”*

Verzoeker stelt nog van mening te zijn *“dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-generaal aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevind.”*

2.5. Omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan:

“Uit bovenstaand relaas en de eerdere procedure blijkt duidelijk dat verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling.”

Verzoekende partij wenst dan ook volgende middelen in te roepen:

Verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing genomen werd na zorgvuldig onderzoek en voldoende gemotiveerd werd en verwijst hiervoor naar wat supra in dit verzoekschrift werd betoogd.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing onvoldoende steunt op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen

Rusland is een land in oorlog, een oorlog die verzoeker niet ondersteunt;

Het Commissariaat-generaal maakt zich er te gemakkelijk van af. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.6. Verzoeker besluit:

“In hoofde van verzoekende partij staat vast dat zij wel degelijk recht heeft op bescherming op grond van artikel 1D en dat er daarenboven wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de weigeringsbeslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.7. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande:

“Na verzoekende partij behoorlijk te hebben opgeroepen en gehoord ;

Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren ;

De oorspronkelijke beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen d.d. 20/03/2025 teniet te doen en dienvolgens;

In hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

In subsidiaire orde verzoekende partij de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

In uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.”

2.8. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4. notities persoonlijk onderhoud:

5. Artikel ‘t Parool: En weer waart het mobilisatiespook door Rusland (24 aug 2024)

6. Could Russia's military exercises mean a new mobilization

7. Russia's Military Medical System Strained by High Casualty Rates on Front Lines in Ukraine”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het betreft een artikel over de ongeoorloofde druk die in Rusland wordt uitgeoefend op migranten om zich bij het leger te voegen en naar het front te gaan. Daarnaast gaat het om een artikel over de nood aan medisch personeel aan het front.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert waarover hij dan wel zou wensen te worden gehoord, vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat bepaalt dat de belangen van het kind een essentiële overweging vormen bij alle handelingen in verband met kinderen, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze bepaling door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker preciseert, benevens in zoverre hij in dit kader aangeeft dat de motiveringsplicht door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, evenmin op welke wijze de rechten van verdediging te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.3. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Tevens maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.4. Verzoeker kan voorts hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij het CGVS beticht van onwil om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin hij zich bevindt. Verzoeker toont namelijk op generlei wijze aan dat zijn verzoek om internationale bescherming door verweerder op een partijdige wijze zou zijn behandeld en enkel zou zijn onderzocht in het licht van en met het oogmerk op een afwijzing van dit verzoek. Aldus staft hij zijn nochtans ernstige aantijging niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.5. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder de bestreden beslissing zou hebben genomen *“zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek”* en waar hij laat uitschijnen dat er te dezen geen *“onderzoek ten gronde”* zou zijn gevoerd. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet op een individuele en ernstige wijze zou zijn onderzocht, vindt namelijk niet de minste steun in het dossier en betreft een loutere en aperte miskenning van de inhoud van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier als de bestreden beslissing. Uit deze inhoud blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat de situatie van verzoeker en de door hem aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk, *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoeker kon aangeven of hij procedurele noden had, werd gehoord bij de DVZ, kon aldaar verklaringen afleggen en kon er zijn asielmotieven uiteenzetten bij het invullen van de vragenlijst. Hij kreeg de kans om doorheen de loop van zijn procedure internationale bescherming documenten neer te leggen en informatie aan te reiken. Bovendien kreeg hij de kans om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten tijdens zijn persoonlijk

onderhoud bij het CGVS, en dit in de aanwezigheid van zijn advocaat. Eveneens werd door het CGVS het nodige onderzoek gevoerd en de nodige informatie vergaard in het kader van en inzake de specifieke, door verzoeker aangevoerde feiten, situatie en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen bovendien uitdrukkelijk rekening en is hierop gescreend. Dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.7. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.8. Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg bij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade de plicht veronderstelt van de verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan een verzoeker de nationaliteit draagt, in casu Rusland. Een onderzoek naar de voorgehouden problemen in Palestina is derhalve niet noodzakelijk.”

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij over zowel de Russische als de Palestijnse nationaliteit beschikt. Indien er in hoofd van verzoeker ten aanzien van één van deze landen geen nood aan internationale bescherming voorhanden is, kan er *in casu* bijgevolg geen internationale beschermingsstatus worden toegekend.

4.9. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.10. Verzoeker stelt niet naar Rusland te kunnen terugkeren omdat hij aldaar zou riskeren te worden gemobiliseerd.

Dient in dit kader vooreerst echter te worden vastgesteld dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming danig worden ondermijnd doordat verzoeker na aankomst in België dermate lang draalde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Er kan ook niet aan voorbijgegaan worden dat u in april 2022 op basis van een gezinshereniging naar België kwam en pas op 29/11/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. U stelt (CGVS p. 9) dat uw verblijfstitel om het jaar moet hernieuwd worden en vreest dat als uw vrouw zou sterven u uw verblijfsrecht zou verliezen, dat een verzoek om internationale bescherming meer garantie biedt. Deze vaststelling versterkt de veronderstelling dat u een regularisatie en verblijf op het oog had en geen bescherming. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig ernstig de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker, die blijkens hetgeen hij zelf aangaf bij het CGVS en aangeeft in het verzoekschrift vreesde dat hij zijn verblijfsrecht kon verliezen, naliet dit te doen en gedurende meer dan anderhalf jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een

rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger. Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U levert immers geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat u persoonlijk zou zijn opgeroepen als reservist in het Russische leger. U verklaart (CGVS p. 6-7) niet te weten of u bent opgeroepen als reservist. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat het niet de taak is van de asielinstanties om in abstracto, op een louter hypothetische basis te beslissen: het is aan de verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, of dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade in het licht van de beschikbare informatie over zijn land.

Aan de internetinformatie die u voorlegt (<https://els24.com/article/922-mobilizatsiya-medikov/>) waaruit zou blijken dat medisch personeel dat is opgenomen in de reserve anno 2024-2025 nog steeds kan worden opgeroepen in het kader van een mobilisatie, kan omwille van de volgende vaststellingen geen bewijswaarde worden gehecht.

Vooreerst blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie van het CGVS dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Aangezien u uitdrukkelijk verklaart (CGVS p.5-6) dat u toen het mobilisatieverordening van 20 september 2022 in werking trad niet bent opgeroepen, is het aldus onmogelijk dat u anno 2024-2025 zou zijn opgeroepen als reservist. In uw latere verklaringen nuanceert u ook uw beweringen en stelt u (CGVS p. 6 & 8) dat deze internetinformatie eerder een wens is van de president om meer medisch personeel te mobiliseren maar dit geen verordening betreft om daadwerkelijk medisch personeel te mobiliseren. Uit de door u voorgelegde internetinformatie blijkt nochtans dat er sprake is van een effectieve mobilisatie van dokters, *quod certe non in casu*.

Voorts wordt er verwezen naar artikel 328 en 337 van het Strafwetboek van de Russische Federatie om te stellen dat een reservist die niet ingaat op zijn mobilisatie oproep o.a. een gevangenisstraf riskeert van 5 tot 10 jaar (zie ook uw verklaringen CGVS p. 7), hetgeen echter niet te rijmen valt met de hierboven aangehaalde informatie waaruit blijkt dat er helemaal geen sprake is van een strafrechtelijk vervolging maar dat er enkel administratieve boetes en bijkomende beperkende maatregelen kunnen worden opgelegd. Bovenvermeld artikel 328 verwijst immers naar een dienstplichtige die diens militaire dienst of vervangende burgerdienst ontduikt, en houdt dus geen verband met een reservist die niet ingaat op een oproep tot mobilisatie. En artikel 337 betreft o.a. het ongeoorloofd achterlaten van een eenheid of plaats van dienst door een militair die als reservist werd gemobiliseerd en handelt aldus evenmin over reservisten die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep.”

Verzoeker slaagt er niet om deze motieven te ontkrachten. Waar hij verweerder verwijt dat de in de bestreden beslissing gehanteerde informatie onvoldoende recent en actueel zou zijn, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonde dat de situatie in Rusland sedertdien dermate zou zijn gewijzigd dat deze informatie op heden niet meer zou gelden of actueel zou zijn.

Uit de door verzoeker en in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie kan namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid dat er op heden in Rusland sprake zou zijn van een nieuwe mobilisatiegolf. Hoewel er in een aantal artikelen zoals aangereikt door verzoeker aangegeven wordt dat er gevreesd wordt voor een nieuwe mobilisatie, kan nergens uit worden afgeleid dat zulke mobilisatie daadwerkelijk op til zou zijn.

Uit het artikel dat verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota en waaruit blijkt dat mogelijk 20.000 migranten uit Centraal-Azië in Rusland op ongeoorloofde wijze werden gedwongen om in het leger en naar het front te gaan, kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker *in concreto* zou zijn of zou riskeren te worden gemobiliseerd om te gaan strijden in Oekraïne. Vooreerst handelt dit artikel namelijk over personen die afkomstig waren uit Centraal-Azië en die zich niet hadden geregistreerd voor de dienstplicht. Verzoeker is niet afkomstig uit Centraal-Azië. Bovendien heeft hij geenszins nagelaten of geweigerd zich te registreren voor zijn dienstplicht doch beschikt hij, hoewel men indertijd besloot om hem (omwille van zijn studies) niet op te roepen, over een militair boekje en is hij opgenomen op de reservistenlijst. Uit de voorliggende landeninformatie kan op generlei wijze worden afgeleid dat het loutere gegeven afkomstig te zijn uit Palestina en op de reservistenlijst te staan zou kunnen volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar Rusland gedwongen zou riskeren te worden gemobiliseerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota daarnaast wijst op informatie over de tekorten in de militaire medische sector in Rusland en de pistes die worden aangeboord om deze tekorten op

te vangen, dient verder te worden vastgesteld dat uit de betreffende informatie geenszins blijkt of kan worden afgeleid dat er in dit kader in Rusland, zoals verzoeker blijkens het voorgaande ook reeds bij het CGVS ten onrechte trachtte voor te houden, sprake zou zijn van een (gedwongen) mobilisatie, laat staan van veralgemeende aard, van medisch personeel. Integendeel blijkt uit het meest recente artikel zoals aangereikt door verzoeker dat de betreffende tekorten worden aangevuld met medische vrijwilligers die geen militair contract moeten afsluiten en dat er daarbij gebruik wordt gemaakt van verdubbelde en zelfs verdriedubbelde premies om medisch personeel te lokken.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Aangezien gelet op het voorgaande hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat verzoeker gedwongen zou zijn of zou riskeren te worden gemobiliseerd, is het verwijt vanwege verzoeker dat er nader had moeten worden ingegaan op zijn gewetensbezwaren te dezen verder niet dienstig en kan dit niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De overige door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, waar hij aanhaalt dat Rusland een land in oorlog is, verder op generlei wijze aan en er ligt te dezen geen informatie voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in dit land zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde bepaling.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Gezien verzoeker zich voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM op geen andere elementen beroept dan de hoger ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, beroept verzoeker zich, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, verder ook niet dienstig op dit artikel.

4.13. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* verder toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

4.14. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.15. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT